

Més enllà de la notable dimensió de Vicent Alonso com a poeta, assagista i traductor, en la seva bibliografia hi ha un parell de llibres publicats el 2002 i el 2004 que abasten dues facetes no menys interessants del nostre autor: la d'articulista i la d'escriptor de dietaris.

Els articles d'Alonso

Per ordre cronològic de publicació, el primer d'aquests dos llibres és *Les paraules i els dies* (Bromera, 2002), un recull d'articles dividit en dues parts ben diferenciades: els que parlen sobre literatura —les paraules— i els que projecten la mirada d'Alonso sobre els fets de l'actualitat més immediata —els dies— i més propera.

L'àmbit temporal dels articles aplegats a *Les paraules i els dies* va des de l'any 1987 fins al 2001 i engloba textos apareguts a publicacions tan variades com els diaris *Avui* i *Levante* o les revistes *El Temps*, *Serra d'Or*, *Revista de Catalunya*, *Caràcters*, *Daina* o *Papers*. A més a més, el recull conté dos textos sobre Joan Fuster apareguts en publicacions col·lectives d'homenatge al savi de Sueca i un tercer, que destaca del conjunt per la seva extensió, titulat «Notes sobre la poesia de Marc Granell» que va aparèixer com a pròleg per a la *Poesia reunida (1976-1999)* (Denes-Edicions de la Guerra, 2000) d'aquest autor.

La mirada completa, atenta i documentada d'Alonso s'entreté en articles que analitzen tant autors nostres —Mon-

Un recull d'articles i un dietari

zó, Mira, Franco, Palomero, Gimferrer, Ignasi Mora o Valentí Puig— com autors nascuts més enllà de les nostres fronteres com Paul Celan, Anna Akhmàtova, Angela Carter o Claudio Magris. En tots els casos Alonso sap orientar, ponderar i destacar els aspectes troncal de cada obra que passa per les seves mans. Com no podia ser altrament, el nostre crític defuig esquemes, receptes i fórmules magistrals i sap ajustar el seu discurs a les característiques de cada llibre i cada autor sobre els quals ens parla. En aquest sentit em sembla digne d'exemple l'article «La poesia, festa de l'intel·lecte», una lliçó magistral en només dos folis d'extensió a propòsit del llibre *Frontissa*, de Josep Palàcios.

Com ja s'ha dit més amunt, la segona part de *Les paraules i els dies* aplega els articles en què Vicent Alonso analitza els esdeveniments político-culturals del seu —i el nostre— entorn més immediat. Afers com l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, el caïnisme de certa esquerra del país, la misèria moral instal·lada per la dreta arreu del País Valencià on hi ha un fragment de poder a conquerir i, en general, el baix nivell —quan n'hi ha— del debat dels nostres intel·lectuals, pensadors, universitaris, etc., són els eixos centrals de les seves aportacions.

Un rodó *Trajecte circular*

El segon llibre és *Trajecte circular*, guanyador del premi d'assaig Mancomunitat de la Ribera Alta en l'edició de 2003 i editat l'any següent per Bromera en la col·lecció «Textures», la mateixa que va acollir també el recull d'articles detallat més amunt.

Tot i que, a primera vista, l'obra està estructurada seguint les quatre estacions de l'any —d'hivern a hivern— els textos no tenen dates concretes per bé que s'hi detecta una continuïtat en la seva producció i un punt que els dona un caràcter especial i que el mateix autor ens

explica en la introducció: la redacció és paral·lela a la gestació del llibre de poemes *Del clam de Jasó*, publicat per Eumo-Cafè Central a finals de 2002. Això ens acaba de situar els textos de *Trajecte circular* en l'any 2001.

No hi ha, però, en aquest llibre la superficialitat o la irregularitat que de vegades acompanyen els dietaris basats de forma majoritària en les il·luminacions instantànies o en la falsa espontaneïtat de qui els escriu. I continuo remetent-me a paraules del mateix Alonso: «Cada fragment del meu quadern de notes és (...) una fotografia del món que he viscut i que m'inquieta. Però cada vegada que he disparat la càmera, no he renunciat al poder dels enquadraments ni al de la llum reguladora del camp de visió. Com tampoc no he deixat que tots els clixés merescueren la gràcia de l'edició».

Aquesta doble exigència —en el fons del que s'exposa i en la manera com s'expressa— és una mostra ben clara de la manera com Vicent Alonso circula pels paisatges de la nostra cultura literària. Un trajecte potent i rigorós que s'expressa en cada una de les seves produccions i, d'una manera molt especial, en aquests dos llibres que aquí s'han comentat. Dos llibres que ens satisfan en llegir-los i que ens deixen amb ganes de demanar-ne més al seu autor. La prova definitiva, vaja, de la seva qualitat. De la seva necessitat.

Joan Josep Isern

